

něm opravdový zájem. Zákon praví, že v tomto případě neručí zpravodaj za hrozící újmu pro nepravdivou zprávu, když mu její nepravdivost nebyla známa. To sluší vykládati tak, že neručí, když byl zpravodaj subjektivně přesvědčen, že zpráva jest pravdivá. Odvolací soud posuzuje sporný případ dle těchto hledisek má za to, že stačí, že jest dotčený výrok prokázán a že není potřebí řešiti otázku, zda jde o první či druhou eventualitu uvedenou v druhém odstavci § 1330 obč. zák., neboť ona zpráva, totiž výrok shora citovaný, jež žalovaný pronesl k Antonínu H-ovi, byla nepravdivá a žalovaný si toho byl, po případě musel býti vědom, takže ručí i kdyby šlo o t. zv. důvěrnou zprávu. Jde o zprávu ohrožující úvěr, výdělek a budoucnost žalobcovu. Jest nerozhodné, že žalobce se nedomáhá také výroku, že jest žalovaný odvolání výroku povinen uveřejniti, ježto přece zákon nevyžaduje, že se dotčený musí domáhati obého zároveň, takže jest věcí žalobce, žádá-li obé, či toliko odvolání.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Sporná věc byla odvolacím soudem správně posouzena a žalovaného lze pro stručnost poukázati k důvodům uvedeným v rozh. čís. 13223 sb. n. s. Podle poslední věty druhého odstavce § 1330 obč. z. o. ručí žalovaný také za sdělení, které nebylo učiněno veřejně a které nespadá pod pojem rozšiřování, když se ani nepopírá, že jeho sdělení bylo objektivně nepravdivé a že ani žalovaný ani H. na onom sdělení neměl nějaký zájem, který by bylo lze ve smysl učitovaného místa zákona uznati za oprávněný a právně relevantní. — Že k onomu ručení náleží při nejmenším také povinnost nepravdivý výrok odvolati, o tom nemůže býti pochybnosti, aniž sejde na tom, vznikla-li žalobci ještě také nějaká hmotná škoda a je-li její náhrada požadována.

Čís. 14666.

Prozatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř.

Manželka, již bylo ve sporu o rozvod manželství povoleno prozatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. odděleným bydlíštěm a placením výživného, vzdala se mlčky práv z prozatímního opatření jí plynoucích tím, že obnovila na dlouhou dobu manželské společenství a ponechala rozvodový spor v klidu.

(Rozh. ze dne 31. října 1935, Rv I 2579/33.)

Usnesením krajského soudu v P. z 8. září 1924 bylo povoleno nyní žalované Alžbětě Č-ové prozatímní opatření odděleným bydlíštěm a placením výživného počínajíc 13. června 1924 a to na dobu sporu o rozvod manželství od stolu a lože až do pravoplatného jeho skončení. Spor ten byl dne 1. října 1924 ponechán v klidu a obnoven teprve dne 6. dubna 1932. K návrhu žalované byla této usnesením krajského soudu v P.

ze dne 25. ledna 1932 povolena podle usnesení ze dne 8. září 1924 o prozatímním opatření exekuce k vydobytí pohledávky na výživné na dobu od 1. září 1931 do ledna 1932 a k zajištění nároku na výživné na další dobu zabavením a přikázáním služebních požitků žalobcových. Žalobce namítl proti exekuci její nepřipustnost (§ 35 ex. ř.) tvrdě, že žalovaná obnovila s ním manželské spolužití po povolení prozatímního opatření a setrvala v něm až do 15. března 1929, přijímala od žalobce výživu naturální v této době, takže vzdala se tím a pozbyla nároku na placení prozatímního výživného, které jí bylo povoleno vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s povolením odděleného bydliště. P r v ý s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Prozatímní opatření povoleno bylo žalované na dobu sporu o rozvod manželství od stolu a lože až do pravoplatného jeho skončení, což se dosud nestalo. Platí tedy prozatímní opatření dále, protože doba, na kterou bylo povoleno, dosud neuplynula (§ 391 ex. ř.). Žalobce nemůže se dovolávat toho, že nárok žalované zanikl, když prozatímní opatření, na němž nárok ten se zakládá, dosud platí. Že by žalovaná nároku z tohoto prozatímního opatření jí plynoucího se výslovně vzdala, žalobce netvrdil. V tom, že žalovaná obnovila se žalobcem manželské společenství a po dobu tu nárok z prozatímního opatření jí plynoucí nevykonávala, nelze spatřovati, že by nároku toho se vzdala. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání. D ů v o d y: Jest sice správné, že každý exekuční titul zaniká, jestliže po jeho vzniku nastane skutečnost nárok onen zrušující, avšak obnovení manželského spolužití mezi žalobcem a žalovanou na určitou dobu nebylo takovou skutečností, která by přivedla plný zánik nároku z prozatímního opatření povoleného na dobu, až bude pravoplatně skončen spor zahájený o rozvod manželství od stolu a lože, který v době povolení exekuce, o jejíž zrušení se jedná, nebyl dosud skončen. Tím, že žalobce poskytl své manželce (žalované) po jistou dobu naturální výživu, pouze zamezil, že nebylo proti němu exekučně postupováno; jakmile však to přestalo, nebylo důvodů, proč by nemohla žalovaná se domáhati cestou exekuce placení výživného jí dle platného povolení prozatímního opatření příslušejícího. V dočasném obnovení manželského spolužití sporných stran a přijímání výživného od nynějšího žalobce ve formě naturální nelze spatřovati ani konkludentní čin, kterým by se žalovaná svého nároku z prozatímního opatření vzdala (§ 863 obč. zák.).

N e j v ý š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Účelem zatímního opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. — jako zatímních opatření vůbec — jest jen prozatímní úprava dotčených poměrů, tedy v souzeném případě prozatímní povolení odděleného bydliště a výživy manželce po dobu sporu o rozvod. Odporovalo by jak doslovu, tak duchu zákona, kdyby se tato prozatímnost změnila v trvalý stav. Tato tendence zákona jde najevo také z motivů k § 396 ex. ř., který ovšem se nehodí na prozatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. (jak bylo vloženo v rozh. čís. 5960 sb. n. s. a Právník str. 421/1925), ale jehož motivy mají platnost všeobecnou, protože odpovídají právní povaze zatímních opatření. Praví se tam, že musí býti zabráněno tomu, aby po-

vstal nerozhodnutý stav trvání nebezpečně dlouhého; zatímní opatření nesmějí býti vykonána v čase, kdy tu již nejsou podmínky pro jejich vydání a poměry se již tak značně změnily, že by toho času to které opatření vůbec soudem již povoleno nebylo. I v souzeném případě se po povolení zatímního opatření poměry úplně změnily. Zákon ovšem nemá předpisu o tom, že by prozatímní opatření povolené manželce podle § 382 čís. 8 ex. ř. pozbylo platnosti, kdyby spor o rozvod byl po dlouhou dobu ponechán v klidu a kdyby dokonce manželé na dlouhou dobu zase obnovili manželské společenství. Exekuční řád nemá podobného předpisu, jako je § 1497 obč. zák. o přetržení promlčení, kde se žádá, aby bylo v žalobě náležitě pokračováno. Ale tím není nikterak vyloučeno, aby nastalo vzdání se zatímního opatření ať již výslovně nebo mlčky podle § 863 obč. zák. Projev vůle může se totiž státi nejen výslovně, ale také mlčky takovými jednáními, které v úvaze všech okolností případu neponechávají pochybnosti o tom, že byla projevena vůle určitého obsahu. Záleží tedy vždy na jednotlivostech případu. V souzeném případě bylo ve sporu manželky proti manželovi o rozvod manželství manželce usnesením ze dne 8. září 1924 povoleno zatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. odděleným bydlištěm a placením výživného 370 Kč měsíčně, manželé však dne 1. října 1924 ponechali spor v klidu, obnovili manželské společenství a žili spolu od roku 1925 až do 15. března 1929, manžel později manželku zase opustil a navrhl dne 1. března 1932 pokračování v původním rozvodovém sporu, načež manželka si vymohla dne 25. ledna 1932 na základě původního prozatímního opatření exekuci jednak k vydobytí splatných alimentů 950 Kč, jednak k zajištění výživného na rok ku předu. Jde o žalobu opoziční podle § 35 ex. ř., v níž manžel tvrdí, že skutečnostmi nastalými po vzniku exekučního titulu byl vymáhaný, případně zajišťovaný nárok zrušen, protože se manželka svého nároku z prozatímního opatření skutečnostmi svrchu uvedenými vzdala. Nižší soudy zamítly žalobu, vycházejíce z čistě formálního stanoviska, že prozatímní opatření bylo povoleno na dobu až do pravoplatného rozhodnutí rozvodového sporu, které ještě nenastalo a že prý v okolnostech žalobcem uváděných nelze shledati vzdání se ani konkludentními činy podle § 863 obč. zák. Právně žalobce tento názor napadá jako právně mylný. Jestliže manželé ponechavše rozvodový spor v klidu dne 1. října 1924, obnovili manželské společenství od roku 1925 až do března 1929, tedy po dobu čtyř roků, jestliže spor zůstal v klidu po dobu 7½ roků a pak v něm bylo pokračováno nikoli na návrh manželky, nýbrž manžela, nelze v uvážení všech okolností případu o tom rozumně pochybovati, že manželé mínili spojení nikoli jen dočasné, nýbrž trvalé, že mínili ve vzájemném souhlasu obnoviti zase manželské společenství, jako bylo před původním rozchodem a před rozvodovou žalobou, a že manželka se tím vzdala svých nároků z prozatímního opatření. Jinak by se stav jen prozatímní zvrhl ve stav trvalý, neb aspoň ve stav trvání neurčitěho a nebezpečně dlouhého, čemuž právě zákon podle svého ducha i podle vysvětlivek k § 396 ex. ř. chtěl čeliti. Nutno tu však uvážiti ještě také jinou okolnost, totiž, že oddělené bydliště jde ruku v ruce s prozatímním výživným a že toto předpokládá, že bylo buď manželce oddělené bydliště soudem povoleno, neb aspoň že její svémocné zrušení manželského společenství bylo sou-

dem uznáno za odůvodněné. I tato okolnost ve spojení s ostatními uvedenými okolnostmi nezavdává pochybnosti k úsudku, že se manželka návratem do společné domácnosti a zrušením odděleného bydliště na tak dlouhou dobu vzdala i nároku na prozatímní výživné, a to nejen po dobu obnoveného společenství, nýbrž vůbec. Manželka by si byla mohla podle nových poměrů podati novou žádost o zatímní opatření, o níž by bylo rozhodnouti rovněž podle nových poměrů, ale nemohla zaniklá práva z prozatímního opatření uvést zase v život.

Čís. 14667.

Postup pohledávky.

Postoupený dlužník může namítati, že postup stal se z podnětu vyrovnacího řízení v souvislosti s ním (§ 55 vyr. řádu).

Účinek postupu pohledávky několika osobám.

(Rozh. ze dne 31. října 1935, Rv II 904/34.)

Žalobkyně tvrdí, že poskytovala Josefu S-ovi, konfekcionáři v P., úvěr z obchodního spojení a úvěr peněžní na základě dopisu žalované firmy na českou komerční banku, filiálku v P. ze dne 10. října 1928, v němž žalovaná výslovně podotýká, že jest ochotna splátky zadržované jejímu dělnictvu pro pohledávku Josefa S-a za tímto dělnictvem na zmíněnou banku odvésti. Při tom poukázovala žalovaná firma k tomu, že jednotlivé splátky sražené při jednotlivých výplatách činí až 30.000 Kč. V tomto dopisu udává žalovaná též pohledávku Josefa S-a částkou 108.508 Kč. Žalobkyně tvrdí, že jen na základě tohoto dopisu poskytovala Josefu S-ovi úvěr a půjčovala mu peníze. Josef S. postoupil žalobkyni do neomezeného vlastnictví svoje pohledávky proti žalované, pokud se týče proti jejímu dělnictvu, a žalovaná firma tyto postupy také potvrzovala dopisy. Žalobkyně tvrdí, že postupní listinou ze dne 5. července 1930 byla jí postoupena určitá částka a postupní listinou ze dne 4. července 1930 další částka, a žádá, aby žalovaná na základě těchto postupů, které vzala na vědomí a k jejichž zaplacení se zavázala, byla odsouzena k zaplacení postoupené pohledávky. Proti žalobě namítla žalovaná, že nebyla povinna postup pohledávek vzít na vědomí, poněvadž Josef S. tyto pohledávky již dříve postoupil »Úvěrnímu spolku« v P., dále, že o jmění Josefa S-a bylo zahájeno dne 13. ledna 1931 vyrovnací řízení a žalovaná na výzvu vyrovnacího správce platila přímo jemu, zaplativši mu v dubnu až květnu 1931 určitou částku a konečně, že cesse pohledávek jsou neplatny dle ustanovení § 55 vyr. ř., poněvadž postup ten stal se na úkor ostatních věřitelů a konečně, že jde o pohledávky budoucí a neurčité, jež předmětem cesse nemohly býti. **P r v ý s o u d** uznal dle žaloby. **D ů v o d y:** Josef S., když se jednalo o prolongaci směnek nebo peněžní úvěr, vyplnil blankety, kterýmiž postoupil svou pohledávku proti žalované firmě žalobkyni. Žalovaná nemůže pochybnost o správnosti postupu namítati, poněvadž jí z poměru zastupitele k postupníku námitky vůbec nepřisluší. Správné jest tvrzení žalobkyně, že žalovaná nebyla oprávněna postoupené pohledávky zaplatiti vyrovnacímu správci, neboť tento nebyl oprávněn činiti nějaké